

Χρίστος Στυλιανού | Interview

www.rejected.gr/subs/interviews/1/xristos-stylianou.html

"Είναι σημαντικό να είσαι καθαρός στις μέρες μας. Λατρεύω τη θάλασσα, το νερό. Σε καθαγιάζει. Ο μαυροπίνακας της ζωής επιζητά την καθαρότητα στο βλέμμα του άλλου. Αν υπάρχουν καθαροί άνθρωποι; Κι αυτοί ανήκουν σε μια απόλυτη έννοια- που απόλυτες έννοιες δεν υπάρχουν, κατά την ταπεινή μου γνώμη. Κι ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου, έχει δύσκολες και σκοτεινές στιγμές, αλλά το θέμα είναι να μην λες "δεν υπάρχουν καθαροί άνθρωποι, άρα κι εγώ δεν θα είμαι καθαρός". Είναι εύκολο να εφευρίσκεις δικαιολογίες, να κρύβεσαι πίσω από το δάχτυλό σου, να γίνεσαι φτηνός, ψεύτικος, πλαστός στην καθημερινότητα και να ξεφεύγεις από την καθαρότητά σου. Καθαρός άνθρωπος σημαίνει να παίρνεις σαν παιδί, όσα σου συμβαίνουν. Να μην τα φιλτράρεις, να μην είσαι καχύποπτος, να μην αισθάνεσαι πως όλοι θέλουν το κακό σου. Καθαρός σημαίνει να προσλαμβάνεις το καθετί στο βαθμό που είναι. Η πρόθεση στην καθαρότητα μετράει. Μήτρα μας είναι το εσωτερικό μας παιδί. Προσπαθώ να το κρατώ, όσο μεγαλώνω μέσα μου, τον εαυτό μου παιδί. Είναι δύσκολο. Τρως μεγάλες ήττες σαν "μεγάλο παιδί", αλλά κοιμάσαι πιο ήσυχος το βράδυ. Η δεύτερη σκέψη είναι πάντα αυτή που σε απομακρύνει από το καθαρό" ...Ο καλύτερος ηθοποιός στη Θεσσαλονίκη, ο Χρίστος Στυλιανού, στο rejected...

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */*
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου

Rejected.gr

rejected: Για δεύτερη χρονιά πρωταγωνιστείς στο "Festen", ερμηνεύοντας τον "Κρίστιαν". Τι σε πονάει βαθιά και περισσότερο στον ήρωά σου κι εκεί τον "συναντάς";

Χ.Σ.: Με έναν παράξενο τρόπο, δίχως να θέλω και να το αποκρυσταλλώσω, νιώθω με τον ήρωά μου, μια αλλόκοτη σύνδεση. Έχω πολλά να πω και δεν λέω. Προσπαθώ να είμαι σωστός για τους γύρω μου, για μένα. Και νιώθω ότι πολλές φορές, δεν είμαι. Δεν θα απαιτήσω το δίκιο μου από τον άλλο, όπως φυσιολογικά κάποιος άλλος θα έκανε. Αμφιβάλλω αν μπορώ να οργανώσω τόσο πολύ τη σκέψη μου και να πω σε αγαπημένα μου πρόσωπα, "αδικημένες" αλήθειες. Δεν ξέρω να "χτίζω" άμυνες σε "αποτελέσματα" αλήθειας. Όταν θέλω κάτι, μελετώ τα ενδεχόμενα, όχι υστερικά. Αλλά κάνω αυτούς τους "καταπληκτικούς διαλόγους" με τον εαυτό μου, ότι αν μου πει αυτό θα του απαντήσω αυτό και αν πει κάτι άλλο, θα ανταπαντήσω άλλο.

rejected: **Το δικό σου "αλύτρωτο";**

Χ.Σ.: Το δικό μου "αλύτρωτο" είναι ο δικός μου αδελφός. Έχουμε μια ηλικιακή διαφορά τεσσάρων χρόνων, μεγαλώσαμε ωραία και μαζί αγαπημένοι, αλλά ήμασταν πολύ διαφορετικοί. Έτσι ο καθένας έκανε τις δικές του παρέες. Δεν ήμασταν από τα αδέλφια που βγαίναμε μαζί, ή θα κάναμε μαζί πράγματα. Τώρα πια, θα ήθελα κοιτώντας πίσω, αυτή η σχέση με τον αδελφό μου, στο πέρασ του χρόνου, να ήταν πιο στενή. Να είχε υπάρξει ακόμα περισσότερο "κοντινή" στο οτιδήποτε όσο μεγαλώναμε. Αυτό μου το αποκάλυψε η περιπέτεια υγείας που είχε το περασμένο χειμώνα. Γιώργο, έφευγα κάθε Κυριακή βράδυ μετά την παράσταση από τη Θεσσαλονίκη, και πήγαινα για δύο μέρες στην Κύπρο που είναι η καταγωγή μου και τον έβλεπα που ένιωθε άσχημα, που με "κουβαλούσε" στο νησί. Εγώ δεν το ένιωθα έτσι. Αν δεν πήγαινα, απλά δεν θα ησύχαζα. Δεν πρόσφερα ουσιαστικά κάτι, αλλά ήθελα να είμαι εκεί για εκείνον και τους γονείς μου.

rejected: **"Υπάρχει ένα μέρος υπέροχο μέσα στο δάσος, όπου η νοσταλγία της καρδιάς, εκεί σταματά. Εκεί όπου υπάρχει η γαλήνη και η ξεκούραση", λέγεται κάποια στιγμή στην παράσταση. Ποιο είναι αυτό το δικό σου μέρος;**

Χ.Σ.: Είναι το σπίτι μου, τα παιδιά μου και η γυναίκα μου. Τα τρία μου κορίτσια είναι η παραδεισένια μου γαλήνη. Παίζουμε έξω στην αυλή. Έχω στρώσει ένα ψεύτικο γρασίδι πάνω στο τσιμέντο και παίζουμε. Η δική μου ξεκούραση είναι να γαργαλώ τα κορίτσια μου και να μην θέλουν, ενώ γάργαρα γελάνε. Εκεί ξαναμπαίνουν όλα στη θέση τους και καταλαβαίνεις τι έχει σημασία και τι όχι. Πόσο σημαντικό είναι το καθετί. Και σε αυτό το μέρος, βλέπω ξανά τον εαυτό μου, βλέπω έτσι και τους γονείς μου που μου λείπουν, αλλά ταυτόχρονα καταλαβαίνω πόσο παρών πρέπει να είμαι για τα δικά μου παιδιά.

Κάθε άνθρωπος έχει πολλά πράγματα πίσω του, δεν είναι μόνο αυτό που βλέπεις

rejected: **Είναι εύκολο να παραμένει στο πέρασμα των χρόνων, ο έρωτάς σου, τόσο δυνατός για την Ελένη; Τον έρωτα καθημερινά δεν πρέπει να τον ανακαλύπτεις εκ νέου;**

Χ.Σ.: Έχω μεγάλη αγάπη στην Ελένη. Ο έρωτας είναι επικίνδυνο πράγμα, μπορεί να μην γίνει αγάπη. Όταν όμως γίνει αγάπη, εκεί υπάρχει και ο έρωτας. Όταν βλέπεις τον άλλον και θυμάσαι, γιατί τον διάλεξες, γιατί τον ερωτεύθηκες και δεν βλέπεις μόνο αυτό που είναι τώρα... μια μητέρα με δύο παιδιά, που έχει μία παράσταση κι αυτή το βράδυ, που έχει να διαβάσει το ρόλο της, που έχει τους δικούς της γονείς, που έχει ένα σπίτι. Κάθε άνθρωπος έχει πολλά πράγματα πίσω του, δεν είναι μόνο αυτό που βλέπεις. Αν έχεις την ψυχραιμία σε στιγμές έντασης, που κι αυτές θα υπάρξουν, να δεις την αγάπη που κρύβεται και αφαιρέσεις την αρνητική εικόνα της στιγμής που όλοι έχουμε σαν άνθρωποι-εκεί νιώθεις το μοιραίο της μεγάλης σχέσης. Σε κάθε ζευγάρι υπάρχει πάντα ο ένας, ο πιο ρομαντικός και ο άλλος ο πιο ρεαλιστής άνθρωπος κι έτσι υπάρχει η ισορροπία στη σχέση που διατηρεί τον έρωτα. Τον έρωτα που βλέπει ο καθένας στα μάτια του άλλου. Γιατί κι αυτό είναι ένα μεγάλο θέμα στον έρωτα... αν βλέπουμε τον έρωτά μας με τα αληθινά μάτια... Θα μπορούσα εγώ να έχω μια εικόνα για την Ελένη, πολύ διαφορετική από αυτή "φέρει". Στη δική μας σχέση, εγώ είμαι ο ρομαντικός και η Ελένη με προσγειώνει. Η Ελένη είναι στιγμές που έχει τόσο καθαρή ματιά απέναντι στα πράγματα, που με ξαναφέρνει στην πραγματικότητα και την ερωτεύομαι ξανά.

rejected: **Όταν αγαπάς, η αγάπη σου γίνεται πατρίδα;**

Χ.Σ.: Ναι. Όταν αγαπάς, πατρίδα σου είναι εκεί. Αυτή η αγάπη, αυτή η γυναίκα. Βέβαια, υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να μην ζούνε κοντά μου, αγαπημένα πρόσωπα, αλλά υπάρχει ψυχική σύνδεση και είναι όλοι τους "μαζί μου". Ναι, πατρίδα μου είναι η Θεσσαλονίκη πια, δίχως να απαρνιέμαι τη Κύπρο, αλλά πατρίδα είναι το ρίσκο της αγάπης, το "εγώ, εδώ μαζί σου" κι ό,τι έζησες πριν και όσα θες με αυτήν που αγαπάς να ζεις καθημερινά. Και δεν το κάνεις για τον άλλον. Για σένα το κάνεις και επιλέγεις πού θα ζήσεις. Για σένα. Κι ας μου λείπει η Κύπρος, που μου λείπει πολύ, αλλά την "κουβαλάω" με ένα δικό μου τρόπο, που δεν μου δημιουργεί στερητικά σύνδρομα. Άσε που αποφάσισα φέτος, μια φορά στο δίμηνο, σε ένα διήμερο ρεπό μου, να πηγαίνω να τους βλέπω.

rejected: **Με την Ελένη, την Ελένη Θυμιοπούλου, φέτος την άνοιξη θα μοιραστείτε τη σκηνή παίζοντας ένα ζευγάρι στα "Ορφανά" που θα σκηνοθετήσει ο Τάκης Τζαμαργιάς...**

Χ.Σ.: Ναι. Έχουμε συνεργαστεί αρκετές φορές στο θέατρο, αλλά είναι η πρώτη που θα παίξουμε συζυγική σχέση. Το περιμένουμε και οι δύο, με χαρά. Τα "Ορφανά" είναι ένα ωραίο και συνάμα δύσκολο έργο, γιατί μιλά για τις ανθρώπινες σχέσεις και θα μας βγάλει πράγματα στην επιφάνεια, που και ίσως δεν παραδεχόμαστε ή τα παρατηρούμε με επιφύλαξη ή και φόβο. Το έργο πραγματεύεται τη σχέση του ζεύγους, τον αδερφό, ένα παιδί που έχουνε και ένα που περιμένουν να έρθει στη ζωή. Είναι κοντά σε μια ρεαλιστική απεικόνιση και των δικών μας σχέσεων, ανθρώπων της γενιάς μας και ανυπομονούμε να αρχίσουμε τη νέα χρονιά πρόβες.

rejected: **Φέτος, μετά από συνεχόμενη δεύτερη φορά που σου πρότεινε ο Μιχάλης Συριόπουλος, να είσαι καθηγητής στη Δραματική Σχολή που είναι καλλιτεχνικός διευθυντής, ενέδωσες και είπες τελικά το "ναι". Γιατί και πώς το αποφάσισες;**

Χ.Σ.: Πέρυσι δεν είχα το χρόνο για να ανταποκριθώ στην πρόσκληση του Μιχάλη και φέτος που μου ξαναέκανε τη πρόταση και είδα ότι μπορώ πρακτικά να διδάξω, με χαρά την αποδέχτηκα. Μου προκαλεί έκθαψη αυτή η καινούργια εμπειρία. Με χαρά αποφάσισα να ασχοληθώ με νέους ανθρώπους που επιλέγουν το δύσκολο δρόμο της υποκριτικής. Θέλω να γίνει ένα μάθημα που θα μπορώ μαζί με τα παιδιά, να βρούμε το γιατί μας αρέσει να κάνουμε θέατρο. Εγώ ξέρω γιατί θέλω να κάνω θέατρο, αλλά θέλω να νιώσω και τους νέους ανθρώπους γιατί το θέλουν. Θέατρο κάνεις γιατί "καίγεται". Γιατί δεν μπορείς αλλιώς να κάνεις. Και αυτή τη φωτιά στη σπουδή, στη μελέτη, στο πάθος, θα ήθελα να μπορώ να την μεταδώσω και να την πάρω πίσω από εκείνους. Αυτό το "δούναι και λαβείν" με ενδιαφέρει και θέλω να δω τι κινητοποιεί σημερινούς 18άρηδες να θέλουν να "παιδευτούν" μέσα στο θέατρο.

rejected: **Σεμνότητα. Δίνεις-σου δίνουν-παίρνεις-κάνουν πίσω-σταματάς και το παρατηρείς. Αυτός δεν είναι ο κύκλος της ζωής και του θεάτρου;**

Χ.Σ.: Μην το λες... η λέξη γενναιοδωρία ως στάση ζωής είναι αυτό που περιγράφεις. Μου αρέσει να έχω στάση στη γενναιοδωρία. Θέλω να δίνω και δεν περιμένω πίσω να μου δώσουν. Το θέμα δεν είναι να το παίζεις ηθοποιός με τεχνικές και δυνατότητες. Το ζήτημα είναι να είσαι παρών για τους συναδέλφους σου, να δίνεις χώρο σε αυτούς, γιατί εσύ στην τελική θα μάθεις από αυτό. Όσο περισσότερο χώρο δίνεις στην παράσταση, στο θέατρο, αλλά και στη ζωή σου τελικά, εκπαιδεύεις τον εαυτό σου. Ακόμα και μέσα στην οικογένεια, όσο προσπαθείς να αφήνεις χώρο στους άλλους, τόσο περισσότερο τον εαυτό σου γνωρίζεις. Ξανασυστήνεσαι μαζί του και βλέπεις τις δικές σου αντιδράσεις από μακριά. Βλέπεις τα λάθη σου, τις δικές σου άκυρες αντιδράσεις και τις αλυσιδωτές επιπτώσεις που ενδεχόμενα θα είχαν.

Μια πρόποση στην αλήθεια, σε εποχές που το ψεύδος προσπαθεί να κυριαρχεί

rejected: Σε ποια πρόποση θα σήκωνες ψηλά το χέρι σου, με ένα ποτήρι κρασί;

Χ.Σ.: Να μπορούμε στο μέτρο του δυνατού, κάθε φορά, να είμαστε αληθινοί. Πρώτα με τον εαυτό μας και έπειτα με όλους τους γύρω μας. Οικογένεια, συναδέλφους, παράσταση. Μια πρόποση στην αλήθεια, σε εποχές που το ψεύδος προσπαθεί να κυριαρχεί. Βλέπω στο "Festen" στα μάτια του κόσμου, να καθρεφτίζεται στα δικά μου μάτια, η δική τους ειλικρίνεια. Την εισπράττω, την βλέπω την αλήθεια τους. Αυτή η αλήθεια σου να αντικατοπτρίζεται στα μάτια του άλλου, είναι η ουσία της ζωής.

rejected: **Συναντάς "Κρίστιαν" στους δρόμο; Ανθρώπους με πληγές, ανείπωτα "πονετικά" θέματα;**

Χ.Σ.: Ναι. Συχνά συναντώ "Κρίστιαν" ...ανθρώπους με ανείπωτα μυστικά, πληγές, λάθη που αν τα βάζαμε στη σειρά και τους βγαίναμε απέναντι, όλα θα γινόντουσαν τελικά πιο γαλήνια. Ο "Κρίστιαν" κάνει ένα βήμα εμπρός που αλλάζει την οπτική όλων των γύρω του. Αυτό το βήμα εμπρός μας ζητάει η ζωή, για να φεύγουν μακριά οι φόβοι και οι πόνοι. Αυτά τα αγιάτρευτα και τα αλύτρωτα... να τα μετατοπίσουμε και λίγο. Ακόμη και μια παράσταση, κι αυτή η παράσταση, το καταφέρνει... κάτι να σου μετατοπίσει, να δεις και κάτι αλλιώς. Αν αλλάξεις με το μοιρογνωμόνιο το εύρος και μια μοίρα προσθέσεις, στο βάθος η εικόνα θα ανθίσει. Η οπτική θα είναι λίγο διαφορετική. Αρκεί μια μοίρα στο προσωπικό σου μοιρογνωμόνιο ζωής...

Δεν λειτουργώ με το θέατρο, έξω από το θέατρο. Η αλήθεια είναι το ζητούμενο

rejected: Ο "Κρίστιαν" κάθε βράδυ, στο τέλος, επιλέγει αν θα μείνει ή θα φύγει τελικά, σε μια συνθήκη όπου όλα είναι υπό αίρεση. Εσύ, τελευταία, τι έθεσες υπό αίρεση εντός σου;

Χ.Σ.: Δεν είμαι απορριπτικός άνθρωπος. Όταν αποφασίζω κάτι, δεν το μετανιώνω την επόμενη ή μεθεπόμενη στιγμή. Δεν λειτουργώ με το "υπό αίρεση" γενικά. Οι άνθρωποι είμαστε συνειδητά ή ασυνείδητα, αποτέλεσμα των επιλογών μας. Εδώ που φτάσαμε και είμαστε, ενόψει της επανέναρξης του "Festen", αυτό που επαναπροσδιορίζω και ψάχνω, σιγά-σιγά, είναι εμένα. Σκέφτομαι το πέρυσι, το πριν, τα χρόνια που είμαι στη Θεσσαλονίκη, ψάχνω την αλήθεια με τον εαυτό μου. Ψάχνω αν αυτά που λέω στον εαυτό μου ή διατείνομαι σε μένα και τους άλλους, όντως τα κάνω. Για να παραμένω πάντα σε μια υγιή διαδικασία... Δεν λειτουργώ με το θέατρο, έξω από το θέατρο. Η αλήθεια είναι το ζητούμενο. Πάντα μέσα μας επιστρέψουμε, να ανακαλύψουμε τις δικές μας πληγές, τα ψέμματά μας, τα λάθη και τα πάθη. Λειτουργώ στην ησυχία και στους απόμακρους τόνους. Εκεί με αναζητώ. Και για να είμαι ειλικρινής, ποτέ δεν πήρα πολύ στα σοβαρά τον εαυτό μου. Αυτό, θαρρώ, μας σώζει σε αυτή τη ζωή. Συμφωνείς;

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | τάσος θώμογλου

